

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр. София, 09.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 09.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **9051** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Т. П. М., ЕГН [ЕГН] срещу заповед № 1415/1429/07 от 26.09.2009 г., издадена от В. С. С. на длъжност началник отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на основание чл. 171, т. 4 вр. чл. 172, ал. 1 от ЗДвП спрямо оспорващия е приложена принудителна административна мярка – изземване на свидетелството за правоуправление на МПС поради неизпълнение на задължение по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Жалбоподателят счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна и моли същата да бъде отменена от съда. Твърди, че описаните в заповедта наказателни постановления не са му връчвани, поради което не са влезли в сила. Изложени са аргументи за неправилно приложение на разпоредбата на чл. 58, ал. 2 ЗАНН.

Ответната страна – началник отдел „Пътна полиция” при СДВР, не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед № 1415/1429/07 от 26.09.2009 г., издадена от началник отдел „ПП” – СДВР, на Т. П. М. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за правоуправление на МПС № 270145856, кат. *ВС**М*, издадено от ОПП – СДВР. За да издаде обжалваната заповед, административният орган е приел, че на основание чл.

4 от Наредба № I - 139/2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС, на М. са отнети 65 контролни точки с влезли в сила седем броя наказателни постановления, описани в обстоятелствената част на заповедта. Посочено е, че Т. М. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството си за правоуправление на МПС, тъй като е загубил правоспособността си по смисъла на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

По делото са представени следните наказателни постановления, описани в заповедта:

- наказателно постановление № 91578 от 03.08.2006 г., с което са отнети на оспорващия 3 контролни точки, като е отбелязано връчване по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН на 22.11.2007 г. Не са представени документи, установяващи извършеното на адресата връчване;

- наказателно постановление № 76257 от 28.06.2006 г., с което са отнети на оспорващия 10 контролни точки, като е отбелязано връчване по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН на 22.11.2007 г. Не са представени документи, установяващи извършеното на адресата връчване;

- наказателно постановление № 9903 от 27.11.2006 г., с което са отнети на оспорващия 3 контролни точки. Отбелязано е връчване на адресата по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН на 22.10.2007 г., за удостоверяване на което по делото не са представени доказателства;

- наказателно постановление № 393 от 12.04.2006 г., с което са отнети на жалбоподателя 10 контролни точки. Отбелязано е връчване на адресата по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН, за удостоверяване на което по делото не са представени доказателства.

По делото не са представени описаните в заповедта НП № 40649/12.04.2006 г., НП № 83072/12.07.2006 г. и НП № 0913/4759/07/16.05.2007 г., за които в заявлението от 16.09.2013 г. от ответника е посочено, че не са открити в архивите на ОПП – СДВР. Въпреки изричните указания на съда, по делото не са представени доказателства за връчване на процесните НП по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, 4 и т. 5, б. а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. По делото е представена заповед № I з-1393 от 09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи за упълномощаване на определена категория длъжностни лица за издаване на принудителни административни мерки съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, между които са началниците на структурни звена „Пътна полиция“ при ОДП и СДП. В настоящия случай оспореният заповед е издадена от началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, т.е. от орган, разполагащ с материална компетентност. При издаване на обжалваната

заповед не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Съгласно чл. 150 а, ал. 1 от ЗДвП, за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, което се издава от органите на МВР при наличието на предвидените в закона условия (чл. 151 и чл. 152 от ЗДвП) и с него се удостоверява правоспособността на водача. С Наредба № I – 139 от 16.09.2002 г. (действаща за периода на издаване на процесните наказателни постановления) се определя първоначалният максимален размер на контролните точки и списъкът на нарушенията на правилата за движение по пътищата, при извършването на които от наличните контролни точки на водач на МПС се отнема определен брой според допуснатото нарушение. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредбата първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на МПС е 39 контролни точки, като съгласно чл. 4 от Наредбата (отм.) отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление.

По силата на разпоредбата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление. За неизпълнение на това задължение в чл. 171, т. 4 от ЗДвП е предвидено прилагане на ПАМ – изземване на свидетелството за управление.

Обжалваният административен акт е издаден на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Като фактическо основание е посочено, че поради отнети на Т. М. контролни точки с описаните седем броя наказателни постановления, той е загубил правоспособността си, но не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП – да върне свидетелството си за управление на МПС. Задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорващия ПАМ е наличието на влезли в сила наказателни постановления, с които се отнемат на лицето максимално допустимият брой контролни точки. На първо място, по делото не са представени 3 броя от описаните в заповедта 7 бр. наказателни постановления. С представените по делото НП, описани по-горе в решението, на жалбоподателя са отнети 26 контролни точки. Следователно по делото не са налице доказателства за отнемане на всички контролни точки (39 на брой) на водача. На второ място, по делото не са представени от ответния административен орган доказателства за надлежното връчване на оспорващия на всяко едно от описаните в заповедта наказателни постановления. И в четирите НП, представени по делото, е отбелязано връчване на адресата по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН, за доказване на което обстоятелство по делото не са представени никакви доказателства, въпреки изричните указания на съда за това. Поради липсата на доказателства за изпълнението на изискванията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, следва да се приеме, че НП не са влезли в сила и отбелязаните в същите контролни точки (общо 26 контролни точки) не следва да се считат за отнети по смисъла на чл. 4 от Наредба № I – 139 от 16.09.2002 г. (отм.). До влизането в сила на посочените наказателни постановления същите не представляват основание за отнемане на контролни точки.

Поради изложеното, съдът намира, че в случая не е налице основната материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ на основание чл. 171, т. 4 ЗДвП във вр. чл. 157, ал. 4 ЗДвП – да са отнети всички контролни точки на водача. По делото не бе доказано отнемането на нормативно установения максимален размер от 39 точки на оспорващия. Ето защо, оспорената заповед се явява незаконосъобразна, като издадена в нарушение на материалния закон, поради което подлежи на отмяна.

Оспорващият не е направил искане за присъждане на направените по делото разноски, поради което такива не следва да се присъждат с решението.

Воен от горното и на основание чл. 172, ал. 2от АПК, Административен съд София – град, I отделение, III състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед № 1415/1429/07 от 26.09.2009 г., издадена от В. С. С. на длъжност началник отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, по жалба на Т. П. М., ЕГН [ЕГН].

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Съдия: